

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/83/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8318205487
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8318205487.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a sudkýň JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a JUDr. Moniky Juskovej v spore žalobcu: L. L., S.. XX.XX.XXXX, M. V. XXXX/XX, XXX XX A., právne zastúpená JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 357 927 52, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 472 335 16, o priznanie finančného zadostučinenia vo výške 628,40 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 11Csp/19/2018-74 zo dňa 12.03.2019 v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Humenné č.k. 11Csp/19/2018-82 zo dňa 15.04.2019 takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok vo vyhovujúcom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vracia vec prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol: „I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 471,30 eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
II. Súd žalobkyni vo vzťahu k žalovanému p r i z n á v a náhradu trov konania v rozsahu 50% s tým, že o výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.
III. Súd žalobu v prevyšujúcej časti o zaplatenie 157,10 eur z a m i e t a.“
Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 3 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3, § 53 ods. 5, § 53a, § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 3 ods. 3 a 5, § 4 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, čl. 6 ods. 1, čl. 7 Smernice Rady č. 93/13/EHS.
V odôvodnení uviedol, že v konaní vedenom pod sp. zn. 21Csp/169/2016 si žalobkyňa úspešne uplatnila svoje právo ako spotrebiteľka a žalovaný bol zaviazaný vydať jej bezdôvodné obohatenie, ktoré nadobudol titulom plnenia zo strany žalobkyni na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola medzi nimi uzatvorená. V konaní o uplatnenom nároku žalobkyni súd skonštatoval, že žalovanému vznikol nárok iba na vrátenie finančných prostriedkov, ktoré z jeho strany boli reálne poskytnuté, a to vo výške 745,26 eur, avšak keďže žalobkyňa žalovanému uhradila sumu 1.373,66 eur, na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu vo výške 628,40 eur. Odvolací súd tiež vyhovel žalobkyni a určil neprijateľnosť zmluvných podmienok v Zmluve o revolvingovom úvere č. 8300059495 z 26.4.2013 uvedených v článku 8, bod 8.1. a v článku 8, bod 8.4.. V konaní vedenom na súde pod sp. zn. 21Csp/169/2016 bolo konštatované porušenie ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa, zákona o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka, ktoré zabezpečujú európsky štandard ochrany spotrebiteľa v prípadoch uzatváranie zmlúv o spotrebiteľskom úvere.
Žalobkyňa uhradila žalobcovi sumu 1.417,28 eur, ktorú mu však bola povinná uhradiť len do čiastky, ktorá jej bola zo strany žalovaného reálne poskytnutá, teda len v sume 745,26 eur. Žalobkyňa žiadala priznať

primerané finančné zadosťučinenie vo výške 628,40 eur, ktorú výšku stotožnila s výškou priznaného bezdôvodného obohatenia v konaní vedenom súdom pod sp. zn. 21Csp/169/2016.

V dôsledku konania žalovaného bola žalobkyňa spôsobená ujma v podobe preplatenia poskytnutého úveru a plnenia z neplatnej, neprijateľnej zmluvnej podmienky. Navyše žalobkyňa tiež musela chrániť svoje spotrebiteľské práva súdnou cestou, s čím súvisí vynakladanie prostriedkov a času na vyhľadanie odbornej pomoci. Súdu sa javilo neprimerané priznať plnú výšku požadovaného primeraného zadosťučinenia, nakoľko spôsobená ujma, tým že spotrebiteľský úver žalobkyňa preplatila, bola zhojená vydaním bezdôvodného obohatenia. Súdu sa však tiež javilo neprimerané priznať sumu nižšiu ako polovicu z požadovaného finančného zadosťučinenia (314,20 eur), pretože túto súd nepovažoval vzhľadom na konanie žalovaného, ktorý sa nezdráha aj naďalej uplatňovať nároky z neprijateľných zmluvných podmienok a prijímať plnenia z takýchto nárokov, za sumu, ktorá by mohla mať výchovný a odstrašujúci účinok pre žalovaného. Ak by žalovaný po množstvách súdnych konaní dobrovoľne upustil od nedovoleného konania a prejavil voči svojim klientom čestnosť na trhu s úvermi, k súdnym konaniam vedeným zo strán spotrebiteľov by vôbec nemuselo dochádzať. Vzhľadom na uvedené súd považoval za primerané priznať žalobkyňi finančné zadosťučinenie vo výške 471,30 eur, ktorá predstavuje 75 % zo sumy 628,40 eur, ktorú požadovala žalobkyňa. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol.

V danom prípade bolo predmetom konania zaplatenie sumy 628,40 eur s príslušenstvom. Súd žalobe čo do sumy 471,30 eur vyhovel a žalobu vo zvyšnej časti zamietol. Úspech žalobkyne v konaní tak predstavuje 75 % a úspech žalovaného predstavuje 25 %. Súd preto úspešnejšej žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50 %.

2. Proti rozsudku, a to proti výroku o trovách konania podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa. Namietala, že názor súdu prvej inštancie, ktorým sa riadil pri rozhodovaní o náhrade trov konania je mylný, ak uvažoval o pomere úspechu a neúspechu ako o pomere medzi sumou uplatnenou žalobou a sumou, ktorú priznal. Ak súd prvej inštancie priznal nárok vo výške podľa vlastnej úvahy, teda z tohto pohľadu vo výške 100 % z vlastnej úvahy, tak v takom pomere úspechu a neúspechu mal priznať aj náhradu trov konania, teda v rozsahu 100 %. Na podporu svojich argumentov poukázala na rozhodovaciu činnosť Krajského súdu v Prešove. Navrhla rozsudok v napadnutom výroku zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Proti rozsudku, a to proti vyhovujúcemu výroku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné, a to pokiaľ ide o výšku priznaného nároku a tiež aj pokiaľ ide o základ priznaného nároku. Z napádaného rozsudku nie je zrejmé ani to, ktoré právo spotrebiteľa bolo porušené, v zmysle akého ustanovenia a čím. Súd nezohľadnil fakt, kedy žalobca si už uplatnil nárok na finančné zadosťučinenie pred Okresným súdom Humenné v konaní vedenom pod sp. zn. 21Csp/30/2018. Namietal aj záver súdu, že žalovaný použil neprijateľné podmienky, hoci vedel že bolo o ich neprijateľnosti rozhodnuté. Toto tvrdenie súdu je nepravdivé a nemá oporu v žiadnom dôkaze, ktorý bol vykonaný v rámci súdneho konania. Napádaný rozsudok nevychádza zo žiadnej dokázanej skutočnosti, ktorá by odôvodňovala sumu 471,30 Eur. Nedostatok odôvodnenia sumy primeraného finančného zadosťučinenia zásadným spôsobom odporuje zákonu. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, žalobu zamietne a žalovanému prizná právo na náhradu 100 % trov právneho zastúpenia v konaní pred súdom prvej inštancie. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že pokiaľ žalobkyňi nie je priznaný nárok v celom uplatnenom rozsahu, je správne, ak súd rozhodne o trovách konania v pomere úspechu a neúspechu v konaní. Navrhol rozsudok v napadnutom rozsahu ako vecne správny potvrdiť.

5. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného nevyjadřila.

6. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP v spojení s § 470 ods. 1 a 2 CSP, bez nariadenia pojednávania, pričom dospel k záveru, že rozhodnutie je potrebné v napadnutom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jednou zo súčastí základného práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým je Slovenská republika viazaná. Toto právo je podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej

republiky implikované aj v čl. 46 ods. 1 ústavy. Odôvodnenie rozhodnutia je tou časťou, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Zákon stanovuje zákonné požiadavky na obsah odôvodnenia rozsudku (§ 220 ods. 2 CSP) tak, aby z neho bola zrejماً jeho opodstatnenosť, zákonnosť, spravodlivosť. Dostatočné odôvodnenie je nevyhnutné aj z pohľadu práva neúspešnej strany namietat konkrétne skutkové alebo právne závery súdu pri uplatňovaní opravných prostriedkov. Je nevyhnutné, aby text odôvodnenia nebol len popisný a formálny, ale aby naopak obsahoval jasné a logické argumenty, ktoré sú konzistentné a navzájom si neodporujú.

Oboznámením sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania, zisteným skutkovým stavom, ako aj odôvodnením napadnutého rozhodnutia a uplatnenými odvolacími námietkami, odvolací súd zistil, že napadnutý rozsudok nespĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia napadnutého rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP, lebo výška priznanej náhrady primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 471,30 eur nie je preskúmateľná. Odvolací súd nespochybňuje základ nároku žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. V tejto časti odvolací súd nepovažoval uplatnené námietky vznesené žalovaným za dôvodné. Je nesporné, že v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 21Csp/169/2016 žalobkyňa úspešne uplatnila svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 628,40 Eur a určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky (poplatok za odklad splátok). Z odôvodnenia rozhodnutia Okresného súdu Humenné č.k. 21Csp/169/2016-49 zo dňa 17.05.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 21Co/113/2017-93 zo dňa 28.06.2018 je zrejmé, že žalovaný ako dodávateľ sa v zmluvnom vzťahu so žalobkyňou dopustil porušenia jeho povinností vyplývajúcich mu z ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pričom niet pochyb, že ide o zákonné ustanovenia zamerané na ochranu spotrebiteľa.

Vo vzťahu k vyhovujúcemu výroku napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že žalobkyňa si uplatňuje nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia aj v konaní sp. zn. 21Csp/30/2018. Odvolací súd nepopiera, že žalobkyni prináleží nárok na primerané finančné zadosťučinenie za každé porušenie práva. Z odôvodnenia rozhodnutia ani z ostatného obsahu spisu však nevyplýva, za aké porušenie práva, v súvislosti s akým zmluvným vzťahom si žalobkyňa uplatňuje nárok na primerané finančné zadosťučinenie v konaní sp. zn. 21Csp/30/2018, a teda či prípadne nejde o duplicitný nárok. Keďže súd prvej inštancie si nepripojil spis 21Csp/30/2018, nemožno skutkový stav považovať za náležite zistený, a preto je aj predčasný právny záver o nedôvodnosti námietky žalovaného poukazujúcej na opakované iniciovanie konaní o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyňou.

Z hľadiska výšky priznávaného primeraného finančného zadosťučinenia musí odôvodnenie priznanej výšky byť presvedčivé, lebo výška primeraného finančného zadosťučinenia podľa zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa spočíva na voľnej úvahe súdu, ktorá nemôže byť svojvoľná. Pri stanovení výšky treba vychádzať zo závažnosti vzniknutej resp. hroziacej ujmy, okolností tak na strane žalobkyne ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práva žalobkyne. Pri určení výšky finančného zadosťučinenia sa nemožno striktno držať ujmy, ktorá žalobkyni objektívne hrozila, resp. ktorá jej vznikla. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

Z obsahu odôvodnenia priznanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia nie je zrejmé, z akých dôkazov a zistených skutkových okolností na strane žalobkyne súd vychádzal pri posudzovaní rozsahu jej nároku. V tomto smere súd poukázal len na skutočnosť, že žalobkyňa musela chrániť svoje práva súdnou cestou.

Kritériom kvantifikácie nároku by mali byť podľa odvolacieho súdu najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. V odôvodnení rozhodnutia absentuje popis a vyhodnotenie argumentov, ktoré za účelom zdôvodnenia výšky nároku v konaní uviedla žalobkyňa. Konkrétne výška priznaného finančného zadosťučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej veci a spĺňať požiadavku primeranosti.

Vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania odvolací súd uvádza, že zásadu úspechu vo veci (§ 255 CSP) treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, samotný úspech strany v konaní nie je možné hodnotiť mechanicky len porovnaním toho, akú sumu si ako primerané finančné zadosťučinenie žalobca uplatnil podanou žalobou a aká suma mu bola v konečnom rozhodnutí priznaná. V tomto smere preto rozhodnutie o trovách konania vychádza z nesprávneho právneho posúdenia.

Keďže rozsudok je vo vyhovujúcom výroku nepreskúmateľný, odvolací súd ho spolu so súvisiacim výrokom o trovách konania postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie opätovne sa zaoberať výškou uplatneného primeraného finančného zadosťučinenia vo vyššie naznačených intenciách (v rozsahu 471,30 Eur, keďže v prevyšujúcej časti bola žaloba rozsudkom súdu prvej inštancie zamietnutá, pričom daný výrok nebol odvolaním napadnutý a je právoplatný) a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť tak, aby zodpovedalo požiadavkám vyjadreným v ust. § 220 ods. 2 CSP.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie v rozhodnutí vo veci samej (§ 396 ods. 3 v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP).

7. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.